Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 18 (370) ★ Miercuri 2 Martie 1955 ★ 4 pag. 15 bani

PENTRU FIECARE PIONIER se va găsi de lucru

Orele au luat sfârșit. In clasa a VI-a dela Școala Nr. 8-Tulcea au rămas doar pionierii grupei a II-a.

— Acum liniște, strigă Moțchi, conducătorul grupei. Incepem adunarea cu următoarea ordine de zi:

— 1. Invățătura. — 2. Disciplina. — 3. Discuții. — 4. Angajamente. — 5. Sarcini.

Apoi, dregându-și glasul, continuă: la învățătură situația în grupa noastră este următoarea: Aldea Pogurschi, Manoliu și Simion, au luat note de 2. Inșiră apoi lista celor indisciplinați. La „discuții", Alexandru, Ion și alții se arătară revoltați:

— Cei numiți aici trebuie să-și ia angajamentul că se vor îndrepta, altfel ne fac grupa de râs, ziceau ei.

Și într'adevăr, cei criticați s'au ridicat pe rând și și-au luat angajamente. La ultimul punct, „sarcini", a vorbit conducătoarea detașamentului, care lua parte și ea la adunare.

— Se vor face două articole la gazeta de perete. Unul despre disciplină și altul despre învățătură.

Cu aceasta adunarea a luat sfârșit.

Credeți să i-a ajutat cu ceva adunarea aceasta pe copii? Cu nimic. Băieții din grupă au făcut de multe ori propuneri ca adunările lor să fie interesante, să-i ajute la învățătură. Dar niciodată conducătorul n'a vrut să țină seama de ele.

— Să ne'njghebăm un laborator de fizică, să facem construcții, să vizităm un atelier mecanic, au propus băieții.

— N'avem timp de vizite, le-a răspuns Moțchi. Cei slabi trebuie să'nvețe.

★

Mariana Arsene învață la Școala de 7 ani cu limbă de predare română din Blaj și este conducătoare de grupă.

Intr'o zi, Ana, o fată din grupa ei, a venit în clasă mai veselă ca deobicei.

— Fetelor, am ascultat la Căminul Cultural un cântec tare hazliu, dar nu mai țin minte nici refrenul măcar. Vreau neapărat să-l învăț. Ba nu. Să-l învățăm împreună, să vedeți ce frumos e!

— Să-l învățăm, încuviință Mariana. Chiar în prima adunare de grupă.

— Ce mai adunare!... murmură Emilia. Parcă nu pot să'nvăț un cântec și singură, acasă?! Eu nu vin.

La adunare, doar Emilia lipsea. Rămăsese pe sală, și-și căuta ceva de lucru. Prin ușă străbătea un cântec vesel. Desluși vocea Elenei care cânta

mai pițigăiat decât toate. Din pricina ei, a trebuit să se reia cântecul dela început. Pe Emilia o pufni râsul, așa singură cum era pe sală. Parcă ar fi vrut s'o vadă pe Elena. Deschise ușa și, încet, se strecură în primul loc liber pe care-l zări. Fetelor le-a părut bine dar s'au făcut că n'o văd. Cântecul ieșea din ce în ce mai frumos. La sfârșit, de bucurie se treziră aplaudând singure: bravoo!... bravoo!...

★

Se întâmplă uneori ca treaba să nu meargă bine chiar în detașamente în care se ține seama de dorințele pionierilor. De ce? Ascultați povestea căsuțelor pentru păsări din comuna Vânători, raionul Focșani.

Pionierii din clasa a VII-a au propus să construiască mai multe căsuțe pentru păsări. Colectivul de conducere s'a arătat bucuros și a trecut propunerea în plan. Dar n'a chemat pe nimeni la lucru. Pionierii din colectivul de conducere, socoteau că ei trebuiau să îndeplinească toate sarcinile detașamentului. Și așa, zilele treceau, iar ei păreau tot mai încurcați. Când aveau scândură, se plângeau că n'au cuie sau clei. Când au izbutit să aibă și acestea, n'aveau fierăstrău. Iar când au făcut rost de tot ce le trebuia, n'aveau timp. Se apucau de lucru și-și aduceau aminte de gazeta de perete care-i așteaptă sau de adunarea tematică, pentru care nu pregătiseră nimic. Și așa, nu duceau nimic la bun sfârșit. Numai când mâinile harnice ale pionierilor din întreg detașamentul au început să lucreze, numai atunci căsuțele au fost gata. Atunci cu toții și-au dat seama că, singur, colectivul de conducere nu poate face totul și nici nu e bine așa. Apoi tot împreună au făcut și gazeta de perete, au pregătit și adunarea tematică. Lucrul cel mai important e că toți au devenit buni prieteni, iar colectivul de conducere nu mai pornește la lucru singur. Pentru fiecare pionier găsește câte ceva de făcut.

Vă gândiți poate la unii dintre voi care stau mereu deoparte, tăcuți și liniștiți. Ii socotiți nepăsători la acțiunile voastre. Dar voi, cei din colectivele de conducere, ați căutat să-i cunoașteți mai bine?

Fiecăruia dintre voi îi place jocul, cântecul voios, dansul, călătoriile, — sau măcar excursia în pădurea cea mai apropiată. Unii dintre voi sunt meșteri pricepuți în construcția aeromodelelor, alții povestitori neîntrecuți, altora le place să îngrijească grădinile și livezile. Colectivele de conducere trebuie să-i asculte pe toți, pionierii să organizeze împreună tot ce poate face ca viața în organizațiile pionierești să fie interesantă și instructivă.

Sfatul profesorului

Smulgeți buruienile din limbajul vostru

Grădina tinerilor naturaliști a fost năpădită, ca din senin, de o mulțime de buruieni: ciulini țepoși, scaieți, urzici. Dar ciudat, în loc ca tinerii grădinari să aibă grijă de culturi, de ardei, de roșii, ei udă și îngrijesc tocmai aceste buruieni. Iar buruienile cresc uimitor de repede, înăbușind tot mai mult culturile.

— Nu se poate, veți spune voi. Tinerii naturaliști, școlarii, nu vor face niciodată așa ceva.

Și totuși există școlari care îngrijesc mai mult buruienile decât culturile. E drept că ei nu îngrijesc buruienile din grădină, ci „buruienile" din vorbirea lor. Nu mai departe, chiar în școala noastră există asemenea copii.

Adeseori, prin ușa întredeschisă a clasei, aud glasul lui Aurel:

— Bă Nicule, ia vezi, vine ăla? („Ăla" este profesorul).

Apoi, mai răstit, probabil pentru colegul său de bancă:

— Bursucule, să nu-ți mai moi tocul în cerneala mea, că te-ating la scăfârlie.

Profesorul e pentru el „ăla", vecinul de bancă „bursuc", care are în loc de cap „scăfârlie", vecinul din față „pistruiatul". Numai expresii înjositoare și pentru el și pentru alții: buruieni care, odată înrădăcinate, nu uită să se răzbune. Când iese la răspuns, îl vezi că parcă se chinuiește să găsească cuvântul potrivit. Când scrie, moaie de zece ori tocul în cerneală, și tot nu poate închega o propoziție corectă.

Dar dacă „buruienile" năpădesc adeseori vorbirea, nu de mai puține ori se'ntâmplă ca ele să răsară și'n scris. Iată cum a scris Nicu T. despre „Domnu' Trandafir" în comparație cu „Domnul Vucea". „Domnu' Tradafir era tare gospodarnic față de domnul Vucea. Nu fluiera nimic lecțiile mergea strună de nimeni nu știa nimic. Domnu Vucea era foarte scump".

Citești și nu'nțelegi nimic! „Gospodarnic", „Domnu Vucea foarte scump", de unde au răsărit asemenea expresii? Sau fraza a doua: „Nu fluiera nimic lecțiile mergea strună de nimeni nu știa nimic". Nici chiar autorul acestei fraze n'a putut să explice ce sens are.

Nu lăsați ca „buruienile" să năpădească limbajul vostru, smulgeți-le oriunde le observați. Invățați să vorbiți curat, limpede, frumos, așa cum este limba noastră.

Prof. Erica TECAU
Școala medie mixtă de 10 ani
Sebeș

Imi place să merg la cinematograf

Ori de câte ori se anunță un nou film în comuna noastră, mă bucur mult de tot. Eu nu lipsesc niciodată în zilele în care rulează filme pentru copii. De pildă, filmul: „Timur și băieții lui" l-am văzut de 5 ori. Și dacă ar mai veni încă odată în comuna noastră, m'aș duce din nou să-l văd. Imi place mult acest film. Dealtfel și cartea după care a fost făcut filmul am citit-o de mai multe ori.

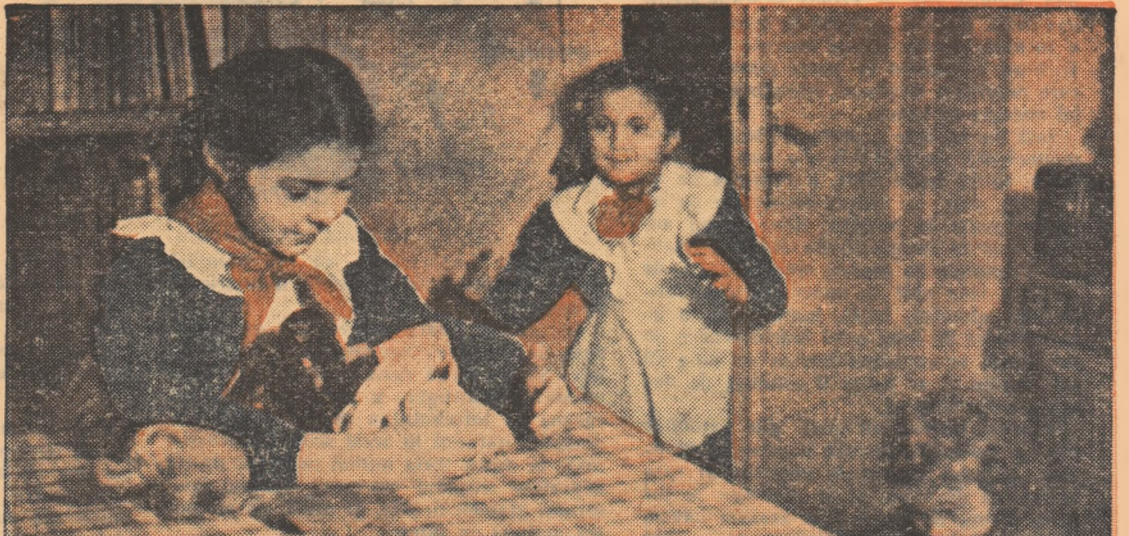
Uneori, merg la operator și-l rog să-mi explice cum se toarnă un film, cum se realizează diferite scene, sau îl rog să-mi explice construcția aparatului de filmat și alte lucruri. Intotdeauna el îmi explică cu plăcere.

Astfel am învățat și eu să derulez și să dau drumul filmului. Am multă admirație față de artiștii care joacă în filme. Mi-am făcut chiar o colecție cu fotografiile lor.

Mie îmi plac filmele pentru că din ele înveți multe lucruri folositoare.

Sanda NECULA
clasa a VII-a
comuna Pecineaga — Galați

PREGĂTIND DARURILE

— Strânge, strânge repede... Vine mama!
Mihaiela adună la repezeală lucrurile începute. Sunt cadourile de 8 Martie, dar până atunci mama nu trebuie să afle nimic.

PENTRU PACE, PENTRU VIAȚĂ

Și tatăl ei a semnat Apelul

Eva Friedman își petrece ziua la căminul fabricii unde lucrează părinții ei. Aici, deși e responsabilă cu curățenia unei mese de joc, se mai întâmplă să răstoarne din nebăgare de seamă câte o călimară cu cerneală. Iar acasă se întâmplă să spargă nuci, cu scrumiera de sticlă, pe podeaua curată, ori să mâzgălească de zor cărțile lui tăticu.

Și totuși, Eva are și preocupări serioase. E o foarte talentată dansatoare. Așa am și reușit s'o întâlnesc, la o școală de balet pentru copii mici, din Oradea. Seara, după repetiție, aflându-mă acasă la ea, ca din senin, Eva mi-a pus o întrebare neobișnuită la vârsta ei: „— Spune-mi, va fi război?"

E nefirească această întrebare în gura unei fetițe de 6 ani, și totuși...

In camera în care stă Eva, într'un colț — pe perete — se află o fotografie înrămată în negru: o fetiță de vârsta Evei, care seamănă și la chip cu ea. E chiar sora ei. O chema tot Eva. „O chema", da, pentru că a fost omorîtă de fasciști la Auschwitz, în lagărul morții. A fost arsă de vie.

Bunica Evei, căreia îi telefonează în fiecare dimineață înainte de a pleca la cămin: „Cucurigu, bunicuțo, m'am sculat..." — e paralizată. Nu se poate mișca decât cu căruciorul. Din cauza unei bombe din războiul trecut...

Sora arsă de vie, bunica paralizată, tatăl cu părul albit ca un bunic, — acestea sunt imaginile pe care le leagă Eva de cuvântul „război".

Zilele acestea, Eva a fost rugată să danseze într'un costum de porumbel alb, la o adunare dela fabrică. După adunare, tatăl ei și toți ceilalți au semnat Apelul dela Viena, împotriva războiului. Eva era alături de tatăl ei. A văzut cum zeci de oameni, toți muncitorii din fabrică, și-au pus cu hotărîre semnăturile pe Apel.

Nu, Eva, nu va fi război, dacă toți oamenii cinstiți din lumea întreagă vor lupta pentru pace. Și popoarele sunt hotărîte să apere pacea.

Șerban VOICU

Cei care nu pot uita

Priviți-i pe acești oameni cu fețele aspre. Sunt câțiva fii ai poporului japonez, care a suferit așa de mult de pe urma bombei atomice. Suferința aceasta mare, i-a așezat pe oamenii simpli din Japonia în primele rânduri ale luptătorilor împotriva folosirii armei atomice.

Dar, la fel cu ucigașii, cărora nu le place să li se amintească de crimă, nici ocupanților americani din Japonia nu le place să li se amintească de cele două bombe atomice pe care le-au aruncat asupra orașelor Hiroșima și Nagasaki. Aceste bombe le-au pătat conștiința cu zeci de mii de victime și cu două orașe mari, năruite până în temelii.

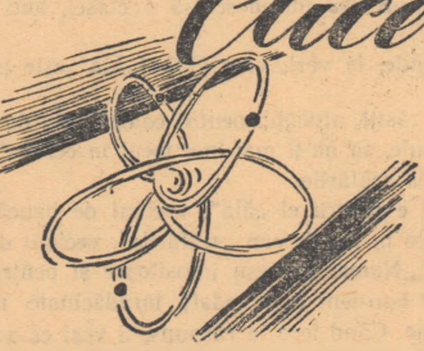
De aceea, polițiștii militari americani, înarmați până'n dinți, au vrut să reprime această demonstrație pașnică din orașul Tokio.

Dar frații de suferință ai celor dela Hiroșima și Nagasaki, dârji în lupta lor dusă sub semnul păcii, nu pot fi înfrânți. Toți cetățenii cinstiți ai Japoniei, țara care a cunoscut sute de cutremure, dar care a îndurat de o mie de ori mai mult de pe urma cutremurului atomic american, spun răspicat: nu, nicăieri în lume nu trebuie să se mai repete marea crimă dela Hiroșima și Nagasaki.

Peste 30 de milioane de japonezi, au semnat până acum, un Apel pentru interzicerea armei atomice. Semnăturile sunt întărite prin necontenite demonstrații și chiar prin cântece. E foarte cunoscut astfel, cântecul lui Kinosita Kodzi „Nu vom admite". La un congres de pace dela Tokio, ținut nu de mult, acest cântec a fost intonat de un cor compus din 30.000 de oameni.

Acum, când pe Apelul dela Viena se strâng în fiecare ceas, în fiecare clipă, semnături ale oamenilor din toate colțurile pământului, vocea poporului japonez răsună cu și mai multă tărie: „Nu vom admite o a treia explozie atomică".

Cucerirea atomului

V

de Călin Beșliu

Asistent la Catedra de Fizică nucleară

PILA ATOMICĂ

Să ne închipuim un cub de grafit cu latura mai mare de 10 metri. In lungul lui sunt săpate, la distanțe egale, un număr de canale, în care sunt introduse bare de uraniu, îmbogățit în compoziția sa cu izotopul 235. Din loc în loc, sunt introduse și bare de cadmiu sau de oțel cu bor.

Funcționarea pilei este acum ușor de înțeles. Neutronii rezultați din spargerea nucleilor, trec dela o bară la alta prin stratul de grafit și își încetinesc viteza. In acest caz, ei pot produce mai departe spargerea altor nuclei. Dacă numărul de neutroni liberi devine prea mare, barele de cadmiu sau de oțel cu bor sunt introduse mai adânc în pilă și capturează neutronii nedoriți. In felul acesta se poate obține o energie constantă. In pilele atomice din zilele noastre, introducerea barelor de cadmiu se face automat, atunci când numărul de neutroni eliberați a devenit prea mare.

Ce se întâmplă însă cu energia rezultată din spargerea nucleilor? Cum o folosesc oamenii?

Am arătat adeseori că spargerea nucleilor produce o uriașă energie termică. E de la sine înțeles că prin spargerea nucleilor, pila atomică s'ar încălzi extrem de mult. De aceea, prin stratul de grafit trece un curent de răcire cu apă. Căldura din pilă preface apa în vapori supraîncălziți, așa încât, dacă la orificiul de ieșire punem o turbină, putem obține energie motrică. Turbina, la rândul ei, poate pune în mișcare puternice dinamuri, obținându-se astfel energia electrică.

Iată dar ce este o centrală electrică termonucleară. In U.R.S.S. s'a pus în funcțiune, la 27 Iunie 1954, o centrală de acest tip, care, cu câteva kilograme de uraniu, poate da lumină, timp de un an, unui oraș ca Orașul Stalin din țara noastră. Economia de muncă omenească și de cărbune este atât de mare datorită centralelor atomice, încât, bună oară, o uzină uriașă de felul celei hidroelectrice de pe Nipru, ar consuma într'un an abia 70 kg. uraniu și ar putea fi condusă de numai câțiva oameni.

Tehnica manevrării unei pile atomice cere o protecție specială a celor ce muncesc, căci un număr de neutroni și raze gama ies din pilă, și ar distruge în jur orice formă de viață. Din această cauză, pila atomică este înconjurată de un zid foarte lat, de câțiva metri, construit din beton și plumb. Acest strat protector oprește radiațiile ucigătoare.

CUPTORUL CARE-ȘI PREGĂTEȘTE SINGUR COMBUSTIBILUL

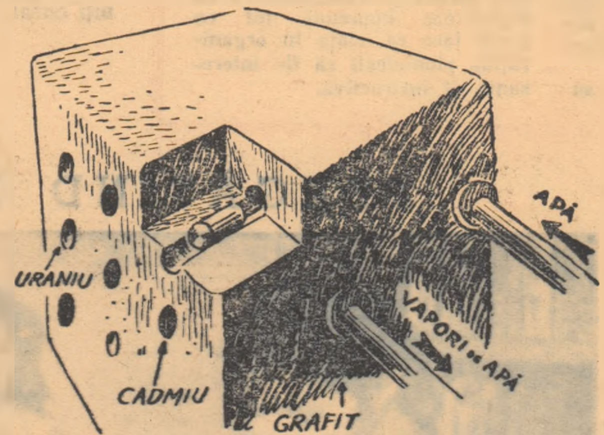
Ca să țină soba caldă, gospodarul pune mereu lemne. Ca să poată topi minereu, furnalistul toarnă mereu cărbuni. In amândouă cazurile, focul mistuie întregul combustibil introdus, rămânând doar cenușa, care apoi se aruncă. Dar în pila atomică oare ce rămâne? După ce se consumă izotopul 235, ce se întâmplă cu restul uraniului?

Mai înainte am aflat că, în urma spargerii nucleului izotopului 235, se formează nuclei ai altor elemente. Datorită uriașului număr de neutroni din pilă, nucleii acestor elemente devin și ei artificial radioactivi, putând să elibereze la rândul lor energie. Același lucru se întâmplă și cu uraniul 238. El se transformă într'un element care nu există în natură — neptuniu, apoi în plutoniu.

Pe calea radioactivității artificiale, plutoniul se transformă în izotopul 235 — combustibilul atomic întrebuințat.

Vedem dar, că pila atomică este unicul cuptor din lume care-și pregătește singur combustibilul.

Dar nu numai atât. Cu ajutorul neutronilor, omul poate prepara un foarte mare număr de elemente radioactive, care în natură sunt elemente stabile. In anumite găuri speciale din blocul de grafit, se introduce sodiu, clor, iod. Sub bombardamentul neutronilor, ele devin izotopi radioactivi.

Schema pilei atomice

Izotopii radioactivi au întrebuințări foarte însemnate în medicină, industrie și biologie.

Se știe că boala cancerului este produsă de creșterea necontenită a unor celule. S'a văzut că razele gama au o mare putere de distrugere a acestora. Până de curând se întrebuințau numai nuclei radioactivi naturali în acest scop. Cu aceștia însă, se putea trata numai cancerul de pe suprafața corpului omenesc. Asupra cancerului glandei tiroide, de pildă, nu se putea acționa cu nimic.

Știm că glanda tiroidă fixează repede și ușor iodul. Dacă se introduce prin injecție radioizotopul de iod fabricat în pilă, razele gama ale acestuia distrug celule bolnave din glandă.

Alături de iod, izotopii radioactivi ai oxigenului, fosforului, sulfului își găsesc de asemenea o importantă aplicare în medicină.

IZOTOPI DETECTIVI

Izotopii radioactivi au însă și o altă proprietate. Emițând radiații, ei pot arăta drumul parcurs de ei prin organisme sau în reacții chimice, tot așa cum glonțul luminos (numit trasor) arată soldatului drumul spre țintă. Biologia, știința fenomenelor vieții, întrebuințează mult izotopii radioactivi pentru a vedea modul cum circulă în plante sau animale anumite substanțe. Astfel, introducând într'o plantă fosfor radioactiv, cu ajutorul unei plăci fotografice se va afla drumul fosforului. Părțile plantei prin care trece fosforul radioactiv vor apărea pe placa fotografică mult înegrite din pricina radiației.

Industria, mai ales cea chimică, cunoaște numeroase aplicații ale izotopilor radioactivi. Două exemple:

Găsirea locului unde s'a rupt o conductă petroliferă era înainte o grea problemă. Se săpau sute de kilometri de pământ până să se găsească ruptura. Acum însă, dacă se introduc în conductă câteva grame de sodiu radioactiv, putem urmări cu ajutorul radiațiilor drumul urmat de petrol. In locul unde radiațiile dispar, acolo se află ruptura conductei.

Până nu de mult, cauciucul sintetic se obținea cu mare greutate. Cu ajutorul izotopilor radioactivi, s'au găsit metode mult mai simple de preparare.

De curând, savanții sovietici au putut îmbunătăți calitatea unor metale, întrebuințând izotopii radioactivi.

GÂNDURI PENTRU VIITOR

Ar fi multe de spus despre realizările pașnice obținute cu ajutorul energiei nucleare. Mintea omenească nu se mulțumește numai cu cuceririle prezente, ci se gândește la altele, mai îndrăznețe. Zborul interplanetar va deveni în curând o realitate, căci canitatea mică de material nuclear ce poate elibera energii uriașe, va permite construirea unor rachete a căror viteză de 30-40 mii de km/oră le va da posibilitatea să scape de atracția pământului.

Se pot înfăptui și transformări geografice pentru ușurarea vieții omului, ca topirea hainei de gheață care acoperă polul, sau transformarea întinsului pustiu al Saharei în regiune roditoare.

☆

Am început călătoria noastră în trecut și am terminat-o în viitor. Am înțeles că energia nucleară este deosebit de însemnată pentru civilizație, că descoperirea ei reprezintă munca cinstită și pașnică a fizicienilor și reprezintă un bun al întregii omeniri. Ea trebuie folosită pentru binele și bunăstarea oamenilor și nu pentru distrugerea ei, așa cum se gândesc să facă imperialiștii dornici de un nou măcel mondial.

Să luptăm pentru a face din energia nucleară o armă a păcii.

Sfârșit.

HUMOR

(Desenele de mai jos sunt reproduse din gazeta pionierilor bulgari „Septemvrice").

Desen de R. Marinov
(După ideea Rumianei Anghelova, clasa a VI-a, Școala medie mixtă Nr. 3 din Ruse).

— Zdravko, unde ți-e cravata?
— Am dat-o mamei s'o spele.

Caricatură de Mihail Bencev, elev în clasa a VI-a, comuna Gabare Beloslatinsco.

— Nene ariciule, pentru cine porți atâtea săgeți cu tine?
— Pentru pionierii care suflă, copiază și fug dela ore.

Caricatură de T. Pindarev
(După ideea lui Simeon Simeonov, elev în clasa a VII-a, C, Școala „Petâr Beron" din Burgas).

Pisica: Frumoasă aritmetică. Parc'a fi făcută pentru mine. Aduni cifrele și iese un șoarece.

LA FESTIVITATE

In orașele și satele patriei, echipele artistice de pionieri desfășoară o activitate insuflețită. Iată, în fotografie, corul Casei de pionieri din Constanța, în timpul unei festiviăți.

Laboratorul naturaliştilor

„ATENŢIUNE NATURALIŞTI!

In cadrul adunării de Joi, vom continua lucrările începute în laborator şi vom viziona un film din viaţa animalelor şi a păsărilor.

Solymosi Ecaterina
resp. cercului tinerilor naturalişti"

Kis, Benedek, Lanko, Meşter şi Benkö porniseră spre casă, când Zámbori, oprindu-se în faţa gazetei de perete a naturaliştilor, le spuse:

— Ce ziceţi, băieţi, o să fie interesantă adunarea?

Băieţii citiră repede anunţul. Benedek începu să sară într'un picior de bucurie. Toţi păreau entuziasmaţi de ideea tinerilor naturalişti.

Numai de ne-ar arăta câte ceva şi despre păsările pe care le avem în laboratorul nostru, spuse Lanko, căruia îi făcea o deosebită plăcere munca în laboratorul proaspăt înjghebat.

— Ei, avem şi noi o bufniţă, o ciocănitoare şi nişte vrăbii, şi acum aţi vrea ca toată lumea să vorbească numai de ele, se repezi Meşter.

— Atât cât avem. Suntem doar la început. Dar cu timpul vom avea şi mai multe, îi răspunse Lanko. Uite, dacă ne-am strădui să aducem fiecare câte ceva, sunt sigur că până la sfârşitul anului am putea face chiar un muzeu al şcolii. Câte lucruri minunate n'o să învăţăm în felul acesta! Doar vă aduceţi aminte ce uşoară ni s'a părut lecţia despre bufniţă, după ce am împăiat-o în laborator. Sau ciocănitoarea. Nici unul nu ştiam până atunci că se caţără pe copaci, că îşi scoate hrana de sub scoarţa lor şi că trupul ei este adaptat special pentru o astfel de viaţă.

Discuţia s'ar fi lungit poate şi mai mult, dar grupul, ajuns la poarta şcolii, se împrăştie, şi fiecare porni către casă. Băieţii mergeau tăcuţi dar gândurile lor erau la propunerea lui Lanko: să aducă fiecare la adunările cercului, câte-o pasăre prinsă de ei...

PRINDEREA VULTURULUI

Era o după amiază târzie de toamnă. Un vântuleţ uşor dinspre Păduriţa, juca în horă frunzele ruginite ale copacilor. Le învârtea de câteva ori în aer, apoi le cobora în apele line ale Mureşului. La marginea comunei, nu departe de pădurea Banatului şi Remeteagului, echipa de pitici a Asociaţiei „Recolta" făcea ultimele antrenamente pe terenul de fotbal. Zambori şi aproape toţi membrii cercului de naturaliş.i, jucau în aceeaşi echipă. Mingea zbura dela o poartă la alta. Dar băieţii nu se lăsau. Respingeau şi apărau cu repeziciune toate atacurile adversarului.

— Trage, Matyi, unde caşti gura? — se auzi o voce. In clipa aceea, Matyi se întoarse spre băieţi şi, strigând cât îl ţinea gura, începu să alerge spre pădure.

— Uite un vultur!... uite un vultur, veniţi cu toţii, poate îl prindem!

Şi ceata de copii porni la vânătoarea de vultur. Lupta n'a durat prea mult. Puiul de vultur (căci pui era) speriat de gălăgie şi obosit de atâta prigoană, ateriză într'o groapă la marginea pădurii. Primul care a pus mâna pe pasăre a fost Matyi. Ii strânse bine aripile, să nu mai poată fugi şi-l priviră cu toţii. Ciocul scurt şi ascuţit avea o pieliţă galbenă, tocmai ca la puii de vrabie. Picioarele erau scurte, cu ghiare lungi şi ascuţite, dar foarte puternice. Ochii mari şi ageri îi luceau ca două mărgele negre. Băieţii îl examinară cu oarecare sfială, dar cu atenţie. Niciodată nu văzuseră atât de aproape un vultur viu. Uitară chiar şi meciul întrerupt şi, de bucurie, porniră gălăgioşi şi veseli spre casa profesorului de Ştiinţele Naturii. Aveau o pasăre nouă pentru micul lor muzeu.

IN LABORATORUL DE DISECŢIE

O cameră mică, aşezată sus la etaj, nu departe de cancelaria profesorilor. Intr'un colţ, pe un raft încă nevopsit, sunt aranjate multe colecţii: ierbare, schelete, pene, diferite piei şi o mulţime de borcane acoperite. In alt colţ, un dulap prin geamul căruia se văd câteva păsări împăiate: o bufniţă, o ciocănitoare, nişte vrăbii, un liliac, o raţă sălbatică şi vulturul. Pe ultima poliţă a dulapului vezi un iepure, o familie de şoareci şi-un hârciog, care a fost prins nu de mult de câinele lui Benedek dintr'a VII-a. Toate au fost aduse pe rând şi împăiate de membrii cercului. In mijlocul laboratorului se găseşte o masă lungă, în jurul

căreia se ţin de obicei adunările cercului. De data asta însă stau cu toţii îngrămădiţi în jurul lui Lanko, aruncând priviri curioase spre fazanul adus de el. Fiecare vrea să-l vadă şi să afle cât mai multe lucruri despre felul de viaţă al fazanului.

— De unde l-ai adus, Paule? — săriră fetele.

— Mi l-a dat tata. Doar ştiţi că-i vânător. Şi Paul aşeză pasărea pe masă. Dacă aţi şti câte lucruri interesante mi-a povestit tata despre el! Mi-a promis că o să mă ia şi pe mine odată la vânătoare.

Dar uşa se deschise şi Paul nu mai putu continua. In laborator intră profesorul, aducând cu el lădiţa cu cuţite, foarfeci şi alte instrumente de disecţie.

— Ei copii, astăzi vom desface împreună fazanul şi-l vom pregăti pentru împăiat. Hajos Maria luă un metru de croitorie şi-i măsură aripile, apoi corpul picioarele şi coada. Mulţi au rămas surprinşi, văzând că lungimea cozii întrece jumătate din întreaga lungime a păsării. Apoi profesorul şi Paul povestiră lucruri de care băieţii nu mai auziseră până atunci. De pildă, cine a mai auzit că fazanul zboară foarte puţin şi prost? Ii place în schimb, singurătatea. In caz de pericol, preferă s'o ia la fugă pe pământ. Pe copaci nu se urcă decât foarte rar. Vara trăieşte în tufişuri, lângă ape, iar iarna se depărtează de tufiş, ascunzându-se în zăpadă. De aceea vânătoarea de fazani, se face numai iarna.

Aşa, zi de zi, săptămână de sap tămână, multe lucruri noi au aflat în laboratorul lor, tinerii naturalişti dela Şcoala elementară de 7 ani din comuna Rovine. Deşi, abia în iarna asta s'au deprins cu munca de laborator, ei au îndrăgit-o mult. In curând, pionierii vor începe din nou munca pe lotul experimental. In acelaşi timp, vor lucra şi la pregătirea muzeului ce va fi terminat până în ajunul examenului de Ştiinţele Naturii.

Irma CSIKI

RĂSPUNDEM prietenelor din Focşani

Ajutorul colectivului

In clasă nu se aude decât lunecarea uşoară a creioanelor peste hârtia maculatoarelor. Elevii clasei a VII-a, dela Şcoala de 7 ani din Piatra Olt, urmăresc cu atenţie explicaţiile.

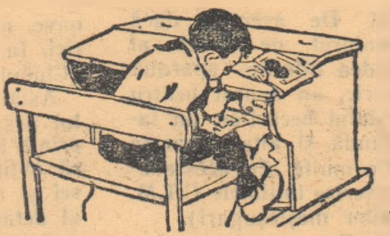
Sunt oare toţi atenţi? Privindu-i oricine ar zice: da, sunt toţi atenţi. Dar iată că în banca din fundul clasei, un băiat pare preocupat de altceva decât de explicaţiile profesorului.

De pe eticheta cărţii de Geografie aflăm numele lui: Ivan Vasile. Maculatorul deschis alături de manual, nu poartă pe foaia lui albă decât titlul lecţiei. Intr'adevăr, Vasile nu ia notiţe, are altă treabă. Din pupitrul lui ies nişte fire de metal care-i trădează îndeletnicirea. Pe genunchi, ţine o hârtie mare, pe care e desenat planul unui aparat. Dar iată şi aparatul! Cu schema în mână, Vasile controlează dacă aparatului cu galenă nu-i lipseşte cumva vreo piesă.

Asemenea fapte se întâmplau aproape zilnic în clasa a VII-a. Aceeaşi ocupaţie îi răpea lui Vasile aproape tot timpul lui liber. Acesta era de altfel şi motivul pentru care luase în ultima vreme multe note proaste. Şi culmea, căpătase asemenea note chiar la Fizică.

Acest lucru i-a pus pe gânduri pe cei din colectivul de conducere al detaşamentului. Le era ciudă ca Vasile, colegul lor constructor priceput, să se numere printre codaşii clasei. S'au sfătuit cu instructorul superior şi au hotărît să-l ajute.

N'a fost un lucru prea uşor. Nu-l scoteai aşa, cu una cu două, pe Vasile din ale lui.

Intr'o zi, la terminarea orelor, au rămas în curte mai mulţi băieţi dintr'a VII-a. In mijlocul grupului era Vasile. Explica tocmai unele amănunte în legătură cu ultimul aparat cu galenă construit de el.

— Măi Vasile, îl întrerupse din vorbă un coleg. Ce-ar fi să facem un aparat şi pentru şcoală? Ştii ce zic eu? Ne facem lecţiile împreună şi, după ce le terminăm, stăm să construim aparatul. Ce zici.

— Bine! încuviinţă scurt Vasile. Lucrăm împreună. Incepem chiar de mâine.

Se adunau chiar la Vasile acasă, el avea doar atelier şi apoi tatăl lui era mecanic, le mai putea da o mână de ajutor.

Ca să poată începe treaba care-i plăcea atât de mult, Vasile se străduia laolaltă cu colegii lui să termine repede lecţiile. De asemeni, ca să poată învăţa mai uşor, el era acum atent şi în clasă la explicaţiile tovarăşilor profesori.

Aparatul îl terminară în câteva zile, dar păstrară obiceiul de a învăţa împreună. Aşa se întâmplă că, numai în câteva săptămâni, Vasile reuşi să şi îndrepte notele.

☆

Intâmplarea aceasta n'are în ea nimic neobişnuit; e un fapt ca oricare altul. Noi vi l-am povestit însă, dragi prietene, că de, cine ştie! Poate e potrivit şi pentru voi.

Mia IONESCU

Rectificare

In Nr. 17 (369) din 26 Februarie a. c. la rubrica „Răspundem prietenelor din Focşani", în loc de „Nadia Popescu cl. a IV-a B" se va citi: „Nadia Popescu cl. a IX-a B".

Sportivii clasei a VII-a

Petre Ştefănescu a locuit mai înainte în Ususău un sătuc bănăţean de pe malurile bătrânului Mureş. Mai târziu s'a mutat împreună cu părinţii la Neudorf, o altă comună puţin mai mare şi de care sunt legate amintirile primilor ani de şcoală. Aici a început el să îndrăgească şi sportul. Avea doar 8 ani, dar îl găseai aproape zilnic printre copiii mai mari trăgând cu piciorul în minge. Visa să devină fotbalist. De vreo doi ani Petrică s'a mutat la Lipova. Şcoala mare şi spaţioasă cu terenurile ei sportive bine amenajate l-au atras foarte mult. Aici se simţea parcă mai aproape de realizarea visului său. Intr'o zi Aurel Balint, un băiat negricios şi voinic, foarte prietenos, aflând despre dragostea de sport a lui Petrică l-a condus până la sala de sport. Avea de gând să-l îndrume să facă mai întâi antrenamente de gimnastică să-şi oţelească tot corpul ca pe urmă să poată intra în echipa de fotbal. Petrică auzise dela băieţi că Balint face gimnastică dela vârsta de 6 ani şi că este unul dintre cei mai buni sportivi ai şcolii. Dar el nu s'a gândit niciodată la faptul că ar trebui să facă şi un alt sport înafara fotbalului. Balint care observase nehotărîrea colegului său îl trase în sală şi-i zise:

— Hai desbracă-te nu-ţi fie teamă. Acuş vine şi tovarăşul profesor şi vom face un uşor antrenament. Haide, ce mai stai?

Petrică n'a mai avut încotro. S'a îmbrăcat cu costumul de gimnastică şi s'a aşezat lângă perete. Aştepta să apară profesorul şi uitându-se la aparatele din sală se gândea că va trebui să execute cine ştie ce figuri grele. Rămase însă uimit când văzu la început că profesorul le arată nişte exerciţii foarte simple — cel puţin aşa i se păreau lui. De aceea prinse curaj şi când se termină antrenamentul se repezi şi el la paralele. Se trezise în el dorinţa de a învăţa gimnastica. N'a putut însă să facă nimic. Corpul lui muşchii nu erau încă oţeliţi pentru asemenea exerciţii.

— Ei de ce râdeţi? — izbucni Petrică. Credeţi că n'am să pot învăţa şi eu?...

Seara, după terminarea orelor de clasă în sala de gimnastică a Şcolii medii de 10 ani din Lipova, Petrică, Balint, Popa şi cu Andraş Doru, repetau exerciţiile cele mai simple la paralele. De atunci au trecut doi ani. Băieţii s'au împrietenit mult. Ei sunt acum cei mai buni sportivi ai clasei a VII-a. Iar Petrică, realizându-şi visul, joacă astăzi în echipa de pitici „Progresul" şi este unul dintre cei mai buni fotbalişti ai şcolii.

I. DEZSÖ

Clubul tinerilor meșteșugari

Dacă urcați scara interioară a școlii Nr. 273 din Moscova, puteți vedea de-a-lungul palierului niște postamente ușoare pentru flori, făcute din placaj de membrii cercului de traforaj. De asemeni, dacă vizitați laboratorul de fizică al școlii, veți vedea diferite aparate: un releu electric, un aparat pentru verificarea vidului becurilor, un tablou de comandă și alte aparate complicate. Pe multe din aceste aparate sunt inscrise inițialele C.T.M. (Clubul tinerilor meșteșugari).

In cercul tâmplarilor lucrează cu plăcere băieți și fete. Evghenii Borisovici Cozlov, conducătorul Clubului tinerilor meșteșugari, explică copiilor cum se face un piedestal pentru flori.

Clubul tinerilor meșteșugari a fost creat de elevii din clasele mai mari ale acestei școli, acum 15 ani. Inceputul a fost cam așa: Elevii din clasa a X-a au hotărît să construiască singuri un pick-up. In jurul lor s'a adunat de îndată un grup de constructori amatori și munca a început. In scurt timp, pick-upul construit de elevi ocupa un loc de cinste la serbările ce se organizau în cadrul școlii. Și parcă băieții dansau atunci mai cu plăcere, după muzica pe care o răspândea în întreaga sală pick-upul lor. Mai târziu, „meșteșugarii" au început să repare tot felul de aparate vechi și stricate din laboratoarele școlii.

Toți au înțeles atunci că elevii din clasele mai mari au inițiat un lucru foarte bun. Copiii erau ajutați de conducerea școlii și de părinți. Curând au fost înființate mai multe cercuri ale tinerilor radiofoniști, electricieni, reporteri-fotografi ai gazetei de perete, pictori, legători de cărți, iar mai târziu cercul tinerilor constructori de nave, meteorologi, geografi și istorici. In felul acesta a luat naștere „Clubul tinerilor meșteșugari".

Astăzi activează în cadrul clubului peste 300 de școlari. Ca să fii primit în club, trebuie să înveți bine, să obții aprobarea dirigintelui clasei și a colectivului de conducere al detașamentului.

Cele 22 de cercuri ale clubului sunt conduse chiar de copii. Cei mai vechi membri ai clubului, adică cei mai buni tehnicieni, transmit experiența lor celor mai mici. Acest obicei a devenit o tradiție a clubului.

Când Borea Afanasiev a învățat să fotografieze bine, el a început să-l instruiască pe Colea Fred. Peste câtva timp, Colea Fred a devenit un bun fotoreporter al gazetei de perete a școlii. Continuând tradiția clubului, el a transmis cunoștințele sale, lui Mișa Gostev — un tovarăș mai mic, iar acesta la rândul său lui Vadim Custov.

Tinerii electricieni au grijă de rețeaua electrică a școlii. In afară de aceasta, ei au construit un tablou de comandă, un aparat de sudat pentru laboratorul de fizică, un dulap-uscătorie pentru laboratorul de fotografiat și un tabel electrificat al elementelor lui Mendeleev, pentru laboratorul de chimie. Schema aparatului de radio, care acum funcționează a fost construită de Volodea Jiriacov și Iura Egorov. Acum această schemă este folosită în cadrul lecțiilor de Fizică și la cercul radiofoniștilor începători.

Cercul tinerilor radiofoniști a pregătit aproape o sută de radiofoniști în cadrul școlii. La școală, a fost construită de mult o stație de radioficare. Tinerii radiofoniști au montat un selector care găsește defecțiunile în rețeaua de transmisie. Ei vor mai face multe lucruri în cursul acestui an.

Cercul constructorilor de nave din cadrul clubului, funcționează de 5 ani. In timpul verii, școlarii au făcut excursii cu șalupe pe lacul de acumulare Himki. Iar acum, ei construiesc modele de nave și studiază diferite tipuri de vase. Invață să se folosească de busolă și să dea semnale după alfabetul Morse.

La Clubul tinerilor meșteșugari există o „casetă de aur". Desigur că ea nu este de aur, ci făcută din placaj, de pionierii „pictori" și de pionierii care lucrează în cadrul cercului de traforaj. In ea se păstrează multe fotografii cu povestiri despre copiii care au devenit acum oameni mari, dar care au fost cândva tineri meșteșugari ai acestei școli.

Devenind specialiști, foștii elevi ai școlii Nr. 273 nu uită de Clubul tinerilor meșteșugari. Ei vin deseori la copii, le țin lecții și îi ajută să construiască aparate și modele noi.

„Atențiune! Transmite centrul de radioficare a școlii". Transmisiunea se face de către membrii clubului; spicherul este Zoia Galchina, iar operatorul Serghei Colganov.

Toți școlarii își iubesc clubul. Aici cunosc ei primele deprinderi de muncă și bucuria primelor realizări. Aici își verifică aptitudinile și hotărăsc ce profesie să-și aleagă în viitor.

S. BOLȘAKOVA

Moscova.

AICI „RADIO LUMINIȘ"

In pădure, bătrâna iarnă e pe ducă. Iși strânge de prin tufișuri și cărări mantaua zdrențuită, o vâră într'o boccea, claie peste grămadă cu viscolul și gerul. Apoi se urnește cu pas greoi, ostenit. Din când în când îi scapă din boccea pale de vânt amestecate cu ninsoare, semn că nu se îndură să plece atât de ușor. In urmă, câțiva ghiocei curajoși îi dau cu tifla, clătinându-și clopoțeii.

Iepurașul Urechilă, care pasă-mi-te atâta așteptase, țâșnește voios din ascunzătoarea sa. E grozav de grăbit. Poartă în spinare gogeamite placardă, iar în lăbuță are un ciocan și-un cui. Se apropie de un fag uriaș și țintuiește pe trunchiul lui placarda pe care orice locuitor al pădurii poate citi:

„Radio-Luminișul" începe să pregătească emisiunea de primăvară. Așa dar, cine vrea să ne dea unele date e rugat să ia parte la ședința colaboratorilor care va avea loc azi la „Poiana Florilor".

Toc... toc—toc—toc! se aude din celălalt colț al pădurii. E ciocănitoarea, care transmite aceiași știre prin stația T.F.F. instalată în vârful celui mai înalt pin.

★

Iată-ne după amiază, în „Poiana Florilor". Firește că în poiană nu sunt încă flori, dar vor fi la vară. Uite-i că au și început să sosească. Mai întâi vine Martinică: cască un bot uriaș și se'ntinde cât îi el de mare; îi trosnesc oasele. Ce vreți? Abia s'a trezit din somn. Mai vine și greierele Țârâilă, Iepurașul Urechilă, Fana-Coțofana și toți ceilalți pe care-i știți și voi dela Radio-Luminiș.

Să nu vă mirați că-i atâta fierbere. De trei luni se așteaptă emisiunea de primăvară! Urechilă nu mai are răbdare. Sare pe un butuc și spune:

— Declar ședința deschisă... Cine vrea să ia cuvântul?

— Eu!

Cine răspunsese? Parcă un glas de băiat! Cei de față tresăriră mirați, și deodată înmărmuriră de uimire. Din văzduh se lăsa zbârnâind un helicopter!

Cât ai clipi, aparatul ateriză, și din carlingă sări vioi un băiat oacheș, cu un voluminos bloc notes în mână. De cotorul bloc-notesului erau prinse trei stilouri, cinci pixuri, o sumedenie de creioane colorate și vreo patru ascuțitori, plus două gume.

— Gheorghiță — reporterul! izbucni Urechilă, recunoscându-l și alergându-i în întâmpinare cu lăbuțele întinse. Ai venit tocmai bine. Fă cunoștință cu colaboratorii Radio-Luminișului: Martinică, Fana-Coțofana, Țârâilă-greierașul și toți ceilalți!

Gheorghiță-reporterul strânse cu căldură lăbuțele noilor lui prieteni și-apoi spuse:

— Am recepționat telegrama ciocănitoarei și-am venit să vă ajut la pregătirea emisiunii de primăvară! Vreau să vă fac și-o propunere... Lărgiți cercul corespondenților voștri. Cereți știri din partea copiilor din toate colțurile țării! In felul acesta, emisiunea de primăvară va avea un program deosebit de bogat. Ce părere aveți?

— Foarte bine te-ai gândit! strigară toți entuziasmați.

— Uite, dragă ciocănitoare, atunci transmite această știre copiilor din toate colțurile țării...

PRIMA RADIOGRAMA:

COPII. Cum auziți glasul ciocănitoarei, socotiți-vă corespondenți ai Radio-Luminișului. Emisiunea de primăvară va transmite știrile pe care i le veți trimite.

Voi care locuiți în satele risipite la poalele munților, prin preajma pădurilor, scrieți-ne cum s'a cățărat primăvara până la voi, cum a desmorțit pădurea. Trimiteți știri despre bacii cei sfătoși, mari meșteri în știința oeritului, despre harnicii tăietori de lemne. Voi cei dela deal și dela șes, să ne scrieți cum a sosit primăvara pe ogoarele colectivelor din acele locuri, cum îi ajutați pe părinți la treburi.

Pe țărmurile albastrei mări, primăvara e mai grăbită. Sosește mai repede ca'n alte părți. Dragi copii, să ne povestiți cum este primăvara pe la voi, prin satele și orașele de lângă mare.

Veștile primite dela voi toți, ne vor ajuta să povestim în emisiunea noastră cum a fost întâmpinată primăvara în toate colțurile patriei.

Scrisorile să le trimiteți pe adresa: „Scânteia pionierului — pentru Gheorghiță — reporterul". Dar vă rog să nu mă lăsați să aștept mult.

A DOUA RADIOGRAMA:

Să-mi trimiteți și desene, că aveți destule teme. In mod sigur vă pot spune că le-om da în emisiune chiar prin televiziune.

GHEORGHIȚĂ — REPORTERUL

Redacția și administrația București Piața Scânteii tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".